

Amos – un mesager incomod

21 decembrie 2004

Gili Cârstea

„Pleacă, văzătorule, și fugi în țara lui Iuda! Mănâncă-ți pâinea acolo, și acolo proorocește. Dar nu mai prooroci la Betel, căci este un locaș Sfânt al împăratului, și este un templu al împărăției!” (Amos 7:12-13).

Acest înalt oficial al bisericii se simțea perfect îndreptățit să ceară lui Amos încetarea propagandei ostile și deplasate împotriva împărăției. Amația, preotul din Betel, nu avea nici o dovadă că acest profet obraznic era trimis de Dumnezeu. Din contră, mesajul lui, negativ și amenințător, părea mai degrabă al unui om nemulțumit sau invidios pe conducătorii bisericii. Ei știau foarte bine că poporul lor este „singurul obiect al grijii lui Dumnezeu de pe pământ,” iar ei au fost chemați providențial să conducă acest popor spre destinul lui glorios de a impune neamurilor pacea divină, aducându-le în genunchi la picioarele lui Dumnezeu.

Amația nu dorea ca urechile poporului să audă cuvintele ciudate, apelurile exagerate și interpretarea fantezistă a lui Amos despre sanctuar. Nu dorea ca Betelul, locul sfânt al împăratului și templul împărăției, să fie tulburat în practicile, credințele și doctrina dată sfinților odată pentru totdeauna. Amos tulbura credința fraților, implicând că serviciile ceremoniale date de Moise ar fi devenit o urâciune pentru ochii lui Dumnezeu. El spunea că Dumnezeu nu mai poate suporta nelegiuirea unită cu sărbătoarea, iar felul în care pune în gura lui Dumnezeu degringolada teologică a națiunii îi dezgusta pe oamenii care erau de drept purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu. Amos spunea:

„Eu urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre, și nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare! Când Îmi aduceți arderi de tot și daruri de mâncare, n-am nici o plăcere de ele; și vițeeii îngrășați pe care-i aduceți ca jertfe de mulțumire, nici nu Mă uit la ei. Depărtează de Mine vuietul cântecelor tale; nu pot asculta sunetul alăutelor tale! Ci dreptatea să curgă ca o apă curgătoare, și neprihănirea ca un pârâu care nu seacă niciodată!”

Cum era posibil, se întrebau ei, ca aceste binecuvântări de la Dumnezeu, jertfele, zilele sfinte, postul, rugăciunile, să nu mai fie suportate de Cel ce le ceruse să facă așa? Iar dacă situația ar fi așa de tragică, nu le-ar fi spus Dumnezeu mai întâi lor, care stăteau pe scaunul lui Moise? Cum se putea ca un cioban amărât, fără

pregătire școlară, fără acces la surse de informare și rupt de mediul academic, să vadă o situație pe care ei nu o întrezăreau oricât de mult se străduiau?

Situația de conflict pe care o avem aici a tulburat pe sfinții lui Dumnezeu din orice generație, și continuă să ne hăituiască și pe noi, cei care ne numim „rămășița” și sperăm să fim ultima generație. Atunci când biserica are o problemă serioasă, de ce oare nu vorbește Dumnezeu direct reprezentanților ei de frunte despre așteptările Sale? În loc să trimită soli incozi, fără credibilitate, uneori lipsiți de educație, cu un limbaj aspru, fără cel mai elementar simț al diplomației, nu ar fi fost mai eficient să se adreseze direct împăratului, președintelui Conferinței Generale sau unor membri influenți ai academiei adventiste? Nu era aceasta calea directă și foarte ușoară de a aduce reformă și reînnoire într-o biserică adormită sau idolatră, așa cum a fost cazul de atâtea ori în trecut?

Dacă la Minneapolis dorea să înceapă marea strigare, prin descoperirea neprihănirii lui Hristos – așa cum spunea serva Sa – de ce nu a trimis solia prin Uriah Smith? Prezentată de el, solia ar fi avut un succes răsunător, s-ar fi propagat în popor cu sprijinul Conferinței Generale, fără nici o împotrivire din partea corpului pastoral, iar lumea ar fi avut imediat șansa să vadă „mai proeminent” pe Răscumpărătorul crucificat, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Dar Dumnezeu nu a făcut așa. El a ales doi mesageri fără acreditare instituțională, fără mandat de la conducerea bisericii și, în plus, oameni a căror viziune despre solia adventă era atât de diferită de cea a liderilor bisericii. Rezultatul a fost o opoziție violentă, care continuă și astăzi cu aceeași îndârjire, deși pretindem că am primit solia, deși serbăm cu mare fast centenarul 1888, cu toate că Dumnezeu ne-a spus că la acea sesiune „Satana a avut o mare biruință,” iar Duhul lui Dumnezeu „a fost insultat.” Poate chiar asta dorim să sărbătorim.

Batjocura cu care a fost tratat Amos ne aduce aminte de tratamentul rușinos la care a fost supus Hristos, prin solii Săi, de-a lungul timpului, de oficialii poporului sfânt, care ar fi trebuit să fie primii în perceperea luminii cerești. Strigarea lui Amația răsună și astăzi pe culoarele bisericii noastre, într-un limbaj modern, dar cu aceeași încărcătură înveninată: „Pleacă, văzătorule, nu mai prooroci aici, căci biserica este un loc sfânt al împăratului, un templu al împărăției.”

***